

поділ витрат на релевантні та нерелевантні. Витрати, які складають різницю між альтернативними рішеннями, називають диференційними.

Витрати виробництва доцільно групувати за місцями їх виникнення (виробництвами, цехами, дільницями, процесами) і центрами відповідальності, в якості яких виступають керівники відповідних підрозділів, що несуть відповідальність за витрачання засобів.

У період трансформації бухгалтерського обліку України до світових стандартів, може виявитися корисним вивчення класифікації витрат виробництва в міжнародному обліку. Отож, згідно встановлених стандартів обліку та практикою його організації в країнах з розвинутою ринковою економікою використовуються різноманітні варіанти класифікації витрат в залежності від цільової установки та напрямку обліку витрат на виробництво. Таких основних напрямків групувань виробничих витрат є три:

а) для визначення собівартості виготовленої продукції та одержаного прибутку;

б) для прийняття управлінських рішень та планування;

в) для здійснення процесу контролю та регулювання.

Таким чином, перераховані вище класифікаційні ознаки витрат виробничих підприємств у дискусії вітчизняних та закордонних вчених приймають різноманітний характер, постійно поглиблюючись та уточнюючись.

Список використаних джерел:

1. Ткаченко Н. М. Бухгалтерський фінансовий облік, оподаткування і звітність: Підручник. – 6-те вид. допов. і перероб. – Київ : Алерта, 2013. – 982 с.
2. Яцишин С. Р. Витрати виробництва в механізмі функціонування ринкової економіки / С. Яцишин // Наукові записки, збірник наукових праць викладачів та аспірантів кафедри економічного аналізу. – Тернопіль : «Економічна думка», 2000. – С. 86–88.
3. Яругова А. Управленческий учет. Опыт экономически развитых стран. Перевод с польского. – М.: Финансы и статистика, 1991.
4. Яцишин С. Р. Групування витрат виробництва за місцями виникнення та центрами відповідальності / С. Яцишин // Наука молода. Збірник наукових праць молодих вчених Тернопільської академії народного господарства. Випуск 3. – Тернопіль : Економічна думка, 2005 р. – С. 122–125.

ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ ВАЛЮТНИМ РИЗИКОМ

Комар Р. О. ст. викл., Панченко А. В., студент, Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «ХАІ»

Присутність суттєвих фінансових ризиків в економічній ситуації України та при будь-яких імпорتنих чи експортних в умовах режиму курсоутворення національної валюти посилює загрозу не бажаних коливань на фінансовому ринку та ускладнює прогнозування цих деформацій валютних курсів. Валютний ризик сам по собі є непередбаченою аномалією в економічній сфері.

Валютне регулювання здійснюється діяльністю Національного банку України та в установлених Законом випадках Кабінету Міністрів України, спрямована на регламентацію здійснення валютних операцій суб'єктами валютних операцій і уповноваженими установами [1]

Важливим завданням для подальшої роботи чи операцій з валютами, це оцінка безпосередньо самого ризику.

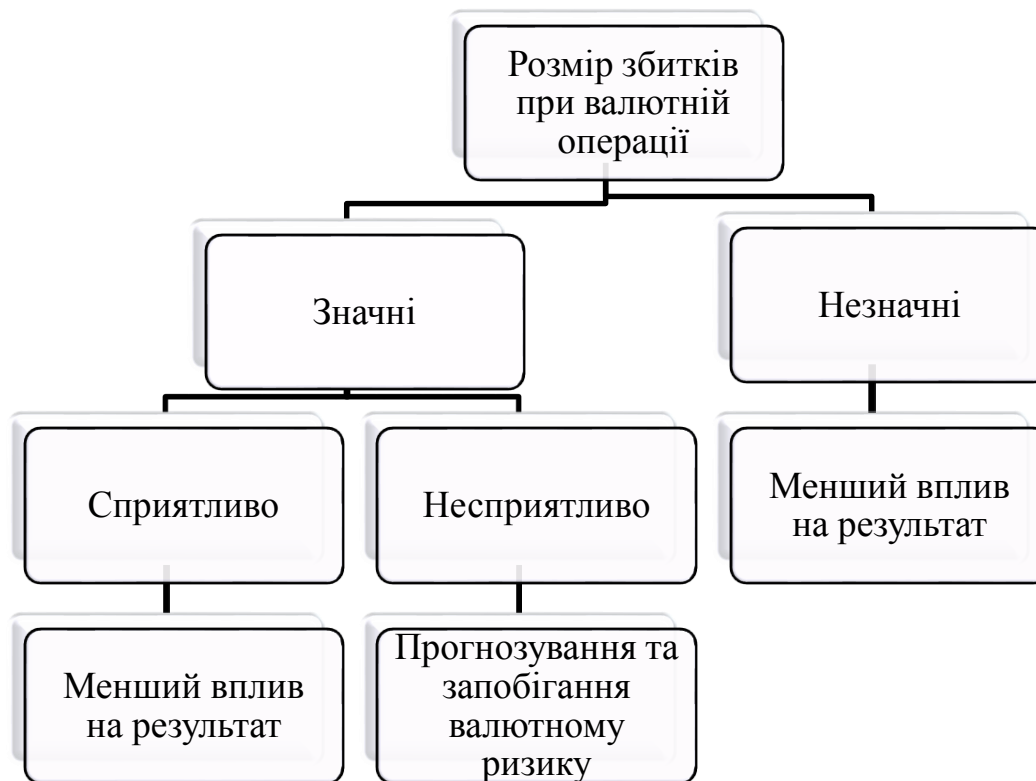

Рис. 1 Схема прогнозування валютного ризику

На вибір методу мінімізації валютного ризику впливають такі фактори як: строк укладання угоди; характер інфляційних процесів країни; умови складання міжнародних домовленостей при експорті (імпорті) та ін. Але не всі методи є доцільними.

Одним із прямих методів валютного страхування є «лімітування». Воно характеризується скороченням обсягів валютних операцій з країнами.

Схожим на «лімітування» є метод «ex ante», що означає перспективні виявлення та прогнозування бажаного результату від операцій. Сама стратегія характеризується відмовою від операцій з іноземними валютами.[2]

Валютне застереження – домовленість, що містить в собі перегляд суми платежу відповідно до зміни курсу валюти, з метою страхування валютного чи кредитного ризику кредитора чи експортера.

Отже таким чином використовуючи ці методики регулювання валютних операцій можна мінімалізувати ризики будь-якого рівня та й не тільки збільшити ймовірність успішних угод, а й підвищити рівень фінансових можливостей не тільки банків, а й всієї економіки країни.

Список використаних джерел:

1. Закон № 2473-VIII від 21.06.2018 : «Про валюту і валютні операції»;

2. Вітлінський В. В. Економічний ризик та методи його вимірювання: підручник / В. В. Вітлінський, С. І. Наконечний, О. Д. Шарапов – К. : КНЕУ, 2000. –354 с.

ВПЛИВ МІЖНАРОДНИХ МІГРАЦІЙНИХ ПОТОКІВ НА ЕКОНОМІЧНУ БЕЗПЕКУ КРАЇН

Чебанова В. П., аспірант, Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

Для того щоб розглянути вплив міжнародної міграції на економічну безпеку країн, слід урахувати, що у міграційних потоках виділяється міжнародна імміграція і еміграція, а також внутрішня міграція. Вплив оцінюється з точки зору потенційних загроз економічній безпеці країни.

Міграція населення це складний соціальний процес, який впливає на ступінь розвитку суспільства. Уся країни світу залучений в міграційні процеси, що демонструє масштаби даного феномена. Міграція одночасно впливає на безліч факторів життя суспільства, на економічну демографічну, соціальну, політичну та інші сторони. Вплив міграції на економіку та суспільство неоднозначно, оскільки є так позитивні так і негативні сторони, тому міграційні процеси вимагає постійного вивчення [1].

Трудова імміграція сприяє зростанню чисельності населення; покриває дефіцит робочої сили; поповнює місцевий і федеральний бюджет. Однак в той же час, зміни в національній структурі населення можуть створювати напругу на ринку праці і загострювати соціальну напруженість, що впливає на економічну безпеку держави [2, 3].

Спочатку міжнародні оцінки зводилися до того, що мігранти допоможуть врегулювати проблему нестачі трудових ресурсів і домогтися підвищення темпів економічного зростання. Однак за останні три десятиліття населення планети у віці 60 років і старше подвоїлася, до 2050 року його частка збільшиться ще вдвічі. Наприклад, в Німеччині без урахування фактору біженців працездатне населення до 2050 року зменшилася б на 8,7 млн. осіб. Для розвинених країн ця проблема більш актуальна, ніж для економік, що розвиваються. Кількість літніх людей в них уже перевищила чисельність неповнолітніх. Очікується, що до 2050 року пенсіонерів у США, Західній Європі та Японії буде проживати в два рази більше, ніж молодих громадян. Політика покриття дефіциту робочої сили мігрантами на сьогоднішній день призвела до того, що в основних країнах імміграції прийшли жителі складають 5-20% населення і 10-25% його економічно активної частини.

Згідно з даними звіту Міжнародного валютного фонду - ВВП Німеччини збільшиться на 0,3% в 2016 році. У найближчому майбутньому таке зростання, на думку МВФ, буде викликаний витратами на соціальне забезпечення, які стануть більше на 0,09-0,13% в 2016-2017 роках в основному за рахунок виплат і соціальної допомоги біженцям [4].